

[Carsten Raft.]

få alle demokratiske partier til at slutte op omkring den politik, som hidtil var forbeholdt de tre partier.

Nu må jeg betragte denne diskussion som afsluttet, og jeg er glad for, at den er kommet til en afslutning. Det var altså bare for at redde regeringen, at det ærede medlems parti gik med til dette.

Jeg vil gerne gøre den højtærede forsvarsminister opmærksom på, at de tre store vesteuropæiske udenrigsministre har været enige om, at situationen i verden er så væsentligt ændret, at man er nødt til at stramme forsvarsberedskabet inden for NATO. Jeg erindrer en udtalelse i forbindelse med vor forsvarsordning om, at hvis forudsætningerne ændrede sig væsentligt, skulle der også ske en omstilling af styrkernes antal og sammensætning. Det ville interessere mig at vide, om forsvarsministeren på linje med de andre ministre også ser sådan på det, at der er sket en sådan forværring. Der er næppe tvivl om, at det er rigtigt.

J. M. Pedersen: Jeg skal ikke blande mig i den almindelige debat, som foregår her. Det, som kalder mig frem, er, at det ærede medlem hr. Erik Eriksen i et interview i Berlingske Tidende for 13. december 1959 har udtalt — det var om finanslovedebatten, hvor jeg var mit partis ordfører — at som debatten om skattelettelse, fremkaldt af det liberale initiativ, skred frem i folketinget, var der faktisk kun én partiordfører tilbage, nemlig retsforbundets, som virkelig helhjertet gik ind for at bevare skatterne i deres nuværende højde. Dette interview tog retsforbundets blad, Vejen frem, op i nr. 51 af 19. december 1959, idet det citerede det ærede medlem hr. Erik Eriksens udtalelser og samtidig citerede mine udtalelser i den pågældende debat. Mine udtalelser findes i Folketingstidende for 2. december 1959, sp. 1 200, og går ud på lige det modsatte, idet jeg klart og tydeligt, endda i et meget betydeligt afsnit af min tale, går ind for skattelettelse. Skønt bladet Vejen frem blev sendt til det ærede medlem hr. Erik Eriksen med anmodning om et dementi, en rettelse af denne udtalelse, har det ærede medlem ikke til dato været at bevæge til at forklare læserne, at det, jeg

blev beskyldt for at have sagt, ikke var rigtigt. Jeg synes, at når det ærede medlem den dag sad på sin plads og hørte mine udtalelser og havde lejlighed til at læse fortrykket dagen efter, at de fremkom, er det ikke rigtigt at fremsætte en sådan udtalelse, idet jeg netop gik meget stærkt ind for skattelettelse. Jeg vil gerne citere et lille afsnit af, hvad jeg sagde netop om dette:

„Mit synspunkt og retsforbundets synspunkt er stadig uændret: de penge, som staten — mere eller mindre fornuftigt — vedtager at bruge, må der naturligvis tilvejebringes dækning for. Penge, der ikke er nødvendige til den daglige drift af vort fælles samfund og til fornuftig, fremsynet investering i forretningen Danmark, befinder sig bedst — og bliver bedst og fornuftigst anvendt — hos borgerne, der er pengenes retmæssige ejermænd, de borgere, der har tjent pengene ved produktion og ved arbejde.

Når vi kommer nogle måneder længere frem, kan der sikkert foretages en langt mere sikker beregning over det kommende års økonomiske udsigter og muligheder for den kommende skattelettelses omfang. For mig at se må regnestykket for en skattelettelse blive: statens samtlige udgifter — jeg beder om, at man vil sætte en rød streg under samtlige — trukket fra de indtægter, som vil flyde ind. Forskelsbeløbet er til rådighed for en skattelettelse. Herudover vil der naturligvis være muligheder for at lette skatterne med et lige så stort beløb, som man kan blive enig om at spare på statsudgifterne, og her kan jeg tilsi retsforbundets helhjertede medvirken til ethvert realitetsbetonet, fornuftigt forslag.“

Herefter kom jeg ind på en hel del områder, hvor skattelettelse kunne tænkes, og jeg sluttede dette afsnit med at sige:

„Må jeg om disse problemer sige, at mit parti ikke er interesseret i, at der opkræves en eneste krone mere i skat, end de uundgåelige statsudgifter betinger. Vi vil med den største interesse medvirke til at få nedbragt skatterne i det tempo og det omfang, der er en hæderlig mulighed for.“

Jeg håber, det ærede medlem hr. Erik